

Ələsgər ƏLİOĞLU

HEKAYƏLƏR

HƏRBİ QƏNİMƏTLƏR PARKINDA

Turqut babası ilə Hərbi Qənimətlər Parkına gəlmişdi. O, buradakı pulemyotlara, minamyotlara, tanklara, toplara, bir sözlə, bütün hərbi sursatlara çox maraqla tamaşa edirdi. Birdən o, babasına dedi:

-Baba, bu tanklardan birini mənə alarsan?

Baba gülümsəyə-gülümsəyə dilləndi:

-Əziz balam, bunların hamısı alınıb!

-Kim alıb ki, ay baba?

-İgid oğullarımız!

-Görəsən nə qədər pulla alıblar, ay baba?

-Pulla almayıblar, bala! Qanla alıblar, qanla! Sən də böyüyəndə əsgər gedərsən. Onda lazım gələrsə, tank da alarsan, lap top da!..

-Turqut şəstlə səsləndi:

-Alaram, baba, alaram! Lap hamısından da alaram!

CƏBHƏDƏ QALAN ƏL

Cəbhədə sağ qolunu itirən Əzəmət ordudan tərxis olunduqdan sonra evə döndü. İlk görüşüb-öpuşdüyü də üç yaşlı qızı Dəniz oldu. Tezliklə qohum-qonşular da yığışib onun görüşünə gəldilər...

Günlərin birində Dəniz atasından soruşdu:

-Ata, niyə mənə bir əlinlə qucaqlayırsan? Axı həmişə ikiəlli qucaqlayırdın... Bəs o biri əlin hanı? Belə heç xoşuma gəlmir...

Əzəmət kövrəlsə də özünü bir təhər ələ alıb qızına cavab verdi:

- O biri əlim cəbhədədir, qızım!..

-Niyə cəbhədə qoyub gəlmisən?

-Düşmənlərə qarşı döyüşür...

-Bəs haçan gələcək?

-Müharibə qurtaranda!..

Dəniz hər gün arzulayırdı ki, müharibə tez qurtarsın və atası da onu hər gün cütəlli qucaqlasın!..

ƏYRİ HÖRÜLƏN KUBİK

Mahir taxta kubiklərini döşəməyə töküüb ikimərtəbəli bir ev tikdi. Bunu gören nənəsi onu həvəsləndirməyə başladı:

-Əhsən, mənim balam! Qəşəng ev tikmişən. Çox xoşuma gəldi. Amma birinci mərtəbənin aşağısındakı kubiklərdən birini əyri hörmüşən, onu düzəlt.

Mahir nənə deyən sözlərə məhəl qoymadı. Bayaqdan evdə var-gəl eləyən məstan bir azdan oğlan tikən evin böyründən keçərkən quyruğu ilə bariya toxundu... Mahirin tikmiş olduğu evin kubikləri uçub töküldü...

MÜQƏVVƏ DÜŞMƏN

Turqutla Aqil oyuncaq avtomatlarını götürüb həyətdə "dava-dava" oynamaq istədilər. Turqut dedi:

-Aqil, sən düşmən ol, döyüşə başlayaq.

Aqil razılaşmadı:

-Yox, sən düşmən ol...

Uşaqlar beləcə bir xeyli cəhliləşdilər. Heç biri düşmən olmaq istəmirdi. Onların cəhli çəkdiklərini gören baba yaxınlaşıb işdən halı olduqdan sonra gülümsəyə-gülümsəyə dilləndi:

-Bir az gözləyin, mən indi sizə düşmən taparam.

Baba bostana girdi və bir azdan geri döndü. O, ötən yazdan yerə sancdığı müqəvvəni əlində tutmuşdu:

-Buyurun, bu da sizin üçün düşmən!.. İndi nə qədər istəyirsiniz döyüşün...

Uşaqlar növbəylə müqəvvəyə atəş açmağa başladılar...

ARMUD AĞACINDA BƏNÖVŞƏ

Artıq yazın hənərtisi hiss olunurdu. Ağacların yarpaqları puçurandan yeni-yeni çıxmaqdaydı. Baba ilə Turqut kəndin üst tərəfindəki təpəlikdə bir qədər gəzib-dolandıqdan sonra evə qayıdirdılar. Turqut gah babasından qabağa keçir, gah arxada qalır, gah da sola-sağa burulurdu. Birdən o, sevincək halda yolun kənarındakı cır armud ağacını göstərüb üzünü babasına tutdu:

-Baba, baba, armud ağacında bənövşə açılıb!..

Baba əvvəlcə Turqutun bu sözlərinə məhəl qoymaq istəmədi, lakin uşağın inadkarlığı onun ayağından geri çəkdi... Doğrudan da ağacın alt gövdəsinə yaxın yerləşən oyuqda bir bənövşə vardı...

Turqut babasından soruşdu:

-Baba, armud ağacı bənövşə açarmı ki?..

Baba zəndlə ağacı gözədən keçirib gülümsəyə-gülümsəyə söze başladı:

-Turqut, inişliki tufan yadındadırmı, bu cır armudun budağını düz dibindən- alt gövdəsindən qopartmışdı... Görürsənmi, həmin yerdə də bir oyuq əmələ gəlib... Külək əsdikcə oyuğun içi toz-torpaqla dolub... Elə bənövşə də küləyin işidir. Görünür külək bənövşənin toxumunu da toz-torpağın içində bura atıbmış... Turqut: -Baba, bənövşəni dərimmi?.. Sabah məktəbimizdə döyüşçülərlə görüş var, onlara apararam,-dedi.

Babanın üzünü təbəssüm bürüdü. O, başını tərpətməklə öz razılığını bildirdi.